

Rapport

Varför inte regional kultur? Fokusgrupper med ointresserade i Örebro län

2019-03-26

1. Bakgrund och genomförande	2
1.1. Bakgrund till uppdraget	2
1.2. Om uppdraget	2
1.3. Genomförande	3
2. Resultat.....	5
2.1. Professionell dans och teater.....	5
Erfarenheter	5
Identifierade hinder	6
Hur man undanröjer hindren	7
2.2. Museum	9
Erfarenheter	9
Identifierade hinder	10
Hur man undanröjer hindren	11
2.3. Bibliotek	12
Erfarenheter	12
Identifierade hinder	13
Hur man undanröjer hindren	14
2.4. Konst.....	15
Erfarenheter	15
Identifierade hinder	16
Hur man undanröjer hindren	17
2.5 musik	18
Erfarenheter	18
Identifierade hinder	19
Hur man undanröjer hindren	20
3. Sammanfattning.....	21

1. BAKGRUND OCH GENOMFÖRANDE

I följande avsnitt ges en kort beskrivning av uppdraget som VETA Advisor har genomfört på uppdrag av Område kultur och ideell sektor hos Region Örebro län.

1.1. BAKGRUND TILL UPPDRAGET

En ny regional kulturplan ska tas fram i Region Örebro län för tidsperioden 2020–2023. Framtagandet av en ny kulturplan innebär en dialogprocess med utpekade kulturaktörer kopplade till bland annat kultursamverkansmodellen och den nya regionala utvecklingsstrategin. Kulturplanen är beräknad vara färdigställd för remiss mars 2019 och färdig för politiska beslut under augusti 2019.

Kulturplanen är en del av kultursamverkansmodellen. Kulturplanen är även en handlingsplan för den regionala utvecklingsstrategin.

Fokus i länets kulturplan för 2020–2023 är, utifrån politisk vilja, solidariskt fördelad kultur enligt följande definition:

Solidariskt fördelad kultur - *Solidariskt fördelad kultur har en demokratisk grund och är tillgänglig för alla. Möjligheten att delta i det gemensamt finansierade kulturlivet i Örebro län ska inte begränsas av faktorer som utbildning, ekonomi, var i länet du bor, funktionsförmåga, etnicitet, språk, kön, könsidentitet eller ålder. Solidariskt fördelad kultur har särskilt fokus på att nå nya målgrupper. Solidariskt fördelad kultur är uppsökande, utforskande och utvecklingsinriktad.*

En omfattande dialog i samband med framtagandet av kulturplanen har redan genomförts med kulturintresserade personer i länet om vilka hinder de ser för solidariskt fördelad kultur. Dock saknades synpunkter från personer som inte är intresserade av kultur, varför undersökningen som presenteras här har genomförts. Resultatet kommer att användas som underlag till kulturplanen och fortsatt arbete med solidariskt fördelat kultur i länet.

1.2. OM UPPDRAGET

VETA Advisor fick i uppdrag av Region Örebro län att ta reda på vad personer som inte är kulturintresserade har för synpunkter på länets kultur i form av dans och teater, museum, bibliotek, konst och länsmusik.

Uppdraget gick ut på att genomföra fyra fokusgruppsintervjuer med ca 7–10 personer i vardera. Målet var att få ca 40 personer att delta. Det var av vikt att nå en bred målgrupp som omfattade personer mellan åldrarna 16–100 år samt att det fanns en bredd utifrån kön och personer boende i stad/ på landsbygd. Grundläggande var att samtliga deltagare skulle vara negativt

inställda till aktuella kulturformer. Dessutom var det önskvärt med en variation avseende socialgrupp/etnicitet/studiebakgrund. Samtliga deltagare värvades av VETA Advisor.

Rapportering av resultatet presenteras i föreliggande rapport med beskrivningar utifrån respektive kulturform med fokus på specifika hinder som påverkar förutsättningar för att kunna bedriva kultur utifrån fokusområdet ”Solidariskt fördelad kultur”.

1.3. GENOMFÖRANDE

För att värva deltagare till fokusgrupperna har utvärderare från VETA Advisor i flera olika sammanhang annonserat och spridit information om uppdraget, både digitalt och analogt. För att enkelt kunna sprida informationen om fokusgrupperna tog VETA Advisor fram en affisch där syftet med uppdraget beskrevs samt information om att personer mellan 16–100 år som inte var intresserade av att gå på teater- och dansföreställningar, konserter med klassisk musik, museum, konstupställningar eller bibliotek söktes till fokusgruppsintervjuer. På affischen framgick det även att alla deltagare skulle få 500 kr för sin medverkan.

Ett digitalt tillvägagångssätt var att sprida informationsaffischen på Facebook. Då en av VETAs konsulter i uppdragsteamet är född och uppvuxen i Örebro spred konsulten affischen på sin personliga Facebook-profil, och uppmanade Facebookvänner i Örebroregionen att dela inlägget. Facebook användes även för att kontakta olika organisationer, exempelvis skolor, föreningar, Second hand-butiker etc, genom deras Facebooksidor. Organisationerna uppmanades att sprida information om rekryteringsförfrågan, antingen på deras Facebooksida eller analogt i de fall detta var möjligt (exempelvis skolor). Då många Facebooksidor har strikta bestämmelser för vad de sprider gav detta föga digital spridning. Dock svarade vissa sidor tillhörande exempelvis en folkhögskola och en gymnasieskola att de skulle sprida informationen genom att skriva ut affischen och sätta upp den runt om på skolan på väl synliga platser.

VETA Advisor spred även affischen analogt genom att sätta upp den på anslagstavlor runt om i Örebro. Platser där affischen sattes upp på var exempelvis gymnasieskolor, Örebro universitet, vårdcentraler, matbutiker och kommunens servicecenter.

Verksamheter i Örebro kontaktades även på telefon och via e-post. De verksamheter som främst kontaktades på telefon var äldre- och seniorboenden samt vuxenutbildningar. Verksamheterna uppmanades att skriva ut affischen och sätta upp den på allmänna anslagstavlor.

Område kultur och ideell sektor, Region Örebro län, spred också information på en blogg för skapandet av kulturplanen samt i radio P4 vid två tillfällen.

Spridningsarbetet ledde till att 34 personer anmälde sig till fokusgruppen. På grund av sjukdom deltog slutligen 31 personer i fokusgruppsintervjuerna. Deltagarantalet ansågs tillräckligt för att slutsatser skulle kunna dras från fokusgrupperna.

Fyra fokusgrupper genomfördes där det närvarade sex personer i två fokusgrupper, nio personer i en fokusgrupp och tio personer i en fokusgrupp. Av deltagarna var majoriteten unga i åldrarna 16–25 år gamla. Flest deltagare (45 %) var mellan 16–20 år gamla. Åldersspannet på deltagarna var från 16–45 år. Även om målet egentligen var ett annat var detta positivt då flertalet som deltog i ordinarie dialogprocess var äldre.

Majoriteten av deltagarna (64 %) var kvinnor och övriga (36 %) av deltagarna var män. Majoriteten av deltagarna (87 %) bodde i Örebro stad, och flest deltagare bodde i stadsdelarna Sörby samt östra Örebro.

Cirka hälften (54 %) av deltagarna studerade, 29 % både arbetade och studerade och 10 % arbetade. En deltagare var föräldraledig och tre deltagare var arbetslösa. 40 % av deltagarna hade eftergymnasial utbildning.

Majoriteten av deltagarna var födda i Sverige medan 22 % av deltagarna var födda, eller hade föräldrar som var födda, utanför Norden. Dessa deltagare var födda i, eller hade föräldrar som var födda i Irak, Kina, Kroatien, Albanien och Iran.

Under fokusgruppsintervjun kunde deltagarna välja om de ville delge sina kontaktuppgifter för att i framtiden kunna bli kontaktade av Region Örebro län för att bli erbjuden att ta del av något av kulturslagen, utan kostnad och under ledning. Ca 80 % av deltagare lämnade sina kontaktuppgifter.

Fokusgrupperna genomfördes under två dagar i slutet av januari. Deltagarna fick under cirka två timmar delge sina erfarenheter och åsikter om konstformerna. Konsulterna från VETA presenterade i början av varje fokusgrupp syftet med uppdraget och vem som var uppdragsgivaren. Deltagarna försäkrades om att det som sades i rummet var konfidentiellt och att deras åsikter och synpunkter inte kunde kopplas till dem personligen. Resultatet av fokusgrupperna presenteras i följande avsnitt.

2. RESULTAT

I denna del beskrivs resultat från de olika fokusgrupperna utifrån respektive konstform.

2.1. PROFESSIONELL DANS OCH TEATER

ERFARENHETER

Att döma av deltagarna i fokusgrupperna så hade många tagit del av teater tillsammans med skolan. Upplevelsen av detta beskrevs av flera som mindre positiv: ”Jag blev tvingad till teater som liten”, ”man kopplar teatern till det man gått på i skolan och det var inte så bra. Man har fått en negativ bild av teater genom skolan”, ”grundskolan och gymnasiet var ihärdiga med att vi skulle på teater, om det var mindre teatrar var det inte så underhållande, större uppsättningar var roligare”. Upplevelserna sades inte ha lett till fortsatt intresse.

Flera associerade till dåliga stolar, dockteater och buskis: ”Jag tycker humorteater är överdrivet och löjligt”, ”jag har varit på lite teatrar som varit långtråkiga och vissa som varit jättekul. Sittplatserna är inte så bra – har man ont i kroppen är det jobbigt”.

Många visste inte var Örebro länsteater ligger, men hade ändå en klar uppfattning om verksamheten: ”Jag har aldrig varit på teatern och har inte sett någon bra föreställning”, ”jag tror det är trist”, ”jag har varit lite på teater när jag var yngre och alltid tyckt det var långtråkigt”, ”jag skulle hellre gå på bio än på teater – där händer det mer” var några kommentarer. Inte ens de som hade sett flera föreställningar i vuxen ålder var särskilt entusiastiska: ”Jag har varit på flera teatrar på länsteatern med kollegor och tyckt att det varit långtråkigt” och ”jag tycker inte om dans eller teater, gått på det men det intresserar mig inte. Jag skulle inte gå på det frivilligt igen”.

Inte ens de som hade en positiv första upplevelse har återvänt ”de tog med oss till teatern när jag lärde mig språket – jag tyckte det var bra men har inte gått sen”.

Däremot har några upplevt teater då de turstat: ”Jag har varit på teater i London – man var på en restaurang och åt samtidigt. Då tyckte jag det var lockande”.

Någon dansföreställning hade ingen sett och intresset var lågt även hos de unga. ”Dansa gör man själv”, ”närmaste dans för mig är Zumba”, ”dans ser man bäst på Youtube” var några kommentarer. Någon konstaterade dock att ska man se dans så ”ska de vara riktigt duktiga”. Någon hade sett Peter Flacks revy och ”där var det dans”.

IDENTIFIERADE HINDER

Alla som hade intresse men inte tog del av kulturen lyfte fram svårigheterna att få **information**. ”Det är lätt att hitta information på internet om kulturen i Örebro – men hur får man folk att surfa in och kolla?”, ”jag får ingen reklam om vad det är på teatrarna”, var ett par kommentarer. Ingen av deltagarna prenumererade på en dagstidning och kunde därför inte ta del av annonser och recensioner. Det flera läser är den lokala gratistidningen Örebroar'n.

Några tog upp **prisfrågan**, ”jag hade tänkt se Svansjön men det var väldigt dyrt så jag avstod”, ”sen tycker jag att det varit dyrt med teatrar”.

Uppfattningen om att teater är **något för andra**, åsikter om vilka som är intresserade och vilka som går på teatern kom fram vid ett flertal tillfällen, ”en speciell typ som går, i 50-årsåldern, utflugna barn och har mycket tid”, ”känns högfärdigt”, ”de som går vill göra sig märkvärdiga”, ”jag tror det är svårförståeligt”.

Det var uppenbart att många hade haft en **första teaterupplevelse**, även i vuxen ålder, som inte inbjudit till vidare konsumtion. ”Jag tror många går på fel teater på fel tillfälle, har man en dålig upplevelse kanske man blir avskräckt senare”, sade någon.

Konkurrensen med annan kulturkonsumtion är stark. Särskilt de yngre ser mycket på HBO och Netflix som bedöms vara bekvämare, man kan avbryta när man vill. ”Jag tror att jag har blivit skadad av film – teater blir för dramatiskt och övertydligt. Det måste ju vara så, men jag tycker inte det blir realistiskt och kan inte leva mig in i det. Det måste vara väldigt bra manus om jag ska tycka det är bra”, ”man måste lägga mycket tid och det är inte effektivt. Hemma kan man pausa eller göra något samtidigt. På teater sitter man fast i 3 timmar”.

Andra hade synpunkter på **kvaliteten**. ”Det är inte tillräckligt bra föreställningar, inte tillräckligt bra namn. I Stockholm kan man se de större namnen. Jag har varit på opera och tyckte det var helt ok. Det var riktigt bra och stora namn och en bra ensemble”.

Flera påpekade att teatern tar upp **ämnen som inte intresserar** dem: ”Jag har varit på teater några gånger i Södertälje, på den arabiska teatern. Det sker en gång var tredje år. Det är som OpenART – jag längtar efter det. Man kan göra det på ett roligt sätt med familjen”. En person med familjebakgrund utanför Sverige sa: ”Vi såg en pjäs om sådana som mig. Det skulle få mig att gå igen – temat var bra, jag går mycket på budskap. Vi satt på golvet och i trappor och det var mysigt. Det var inte så modernt, man kände en samhörighet med platsen och budskapet”. Andra tyckte att ”de ämnen som tas upp intresserar inte mig”.

Tidsaspekten i relation till osäkerheten kring om man skulle uppskatta det som erbjöds var ständigt återkommande i alla samtal om alla konstarter. Man vill inte avsätta alltför lång tid och framför allt inte vara bunden i flera timmar: ”Jag går inte frivilligt på teater. Jag kan inte sitta

still, det är jobbigt att sitta så länge. Jag kanske skulle gå på teater om det var kortare. Men skulle någon stå och hålla en monolog skulle jag vilja gå efter 10 minuter. Jag kan nog stå ut om det skulle hända mycket i teatern”, ”mycket finns på Youtube och där kollar jag upp det. Då kan man stänga av/pausa när man vill”.

HUR MAN UNDANRÖJER HINDREN

Den **sociala aspekten**, framhövdes vid återkommande tillfällen som viktig vid kulturbesök. Kulturnatten framfördes som ett gott exempel: ”En fördel med kulturnatten är att man kan gå med kompisar”.

Priset nämndes som ett hinder: ”Det kan ibland vara dyrare med offentliga aktiviteter än kommersiella”.

Många pekade på **hur man informerar** presumtiva besökare. En första-generations invandrare konstaterade: ”Om man vill nå personer med min bakgrund måste man vända sig till kyrkan för att få folk att komma – det finns också föreningar som tillhör kyrkan som man bör kontakta”, ”bästa sättet är att nå folk sker genom sociala sammanhang (till exempel skolan) och sociala medier”.

Alla grupper tyckte det var ett problem att man aktivt måste söka upp information och de enades om att även analoga metoder var viktiga informationskällor. I övrigt nämndes följande förslag:

- Instagram
- Reddit
- Recensioner på Örebro kommuns hemsida
- De som inte är intresserade – de jobbar. Informera på arbetsplatserna
- Informera både med köpt och gratis reklam på stan; affischer, anslagstavlor
- Komma ut i skolorna och berätta
- Informera via föreningar och kyrkor

Deltagarna påpekade att besökaren **vill veta vad man kommer att få se**, om det är bra, om det är hanterbart tidsmässigt och vad det har för tema. Man vill ha hjälp med bedömningen så att man inte riskerar att utsätta sig för något som man inte gillar: ”Skulle det vara en bra recension i tidningen kanske jag skulle gå, vill man gå på något vill man gå på något bra. Jag vill att någon betygsätter det innan”.

Den populära så kallade Stjärnparaden nämndes av de yngre i alla fokusgrupper som något positivt och roligt, därför att ”det sker i en välbekant miljö och formen är också välbekant”.

Mycket fokus lades på behovet av att **anpassa utbudet** till målgruppen och särskilt till ungdomar. Några kommentarer:

- Efter att man är 21 så ses man som vuxen men man vill inte göra vuxna saker.

- Viktigt att man berättar vad man ska se och varför – så vaggas man in i eleverna i ett koncept, d v s förbereder dem för vad de ska få se, man behöver anpassa föreställningarna till ungdomarna så det blir en positiv upplevelse.
- Det måste finnas något att hänga upp det på, man måste gilla personen eller ämnet.
- Ungdomar gillar stand-up.
- De som håller ted-talk är sådana som skapar rubriker och är aktiva och intressanta.
- Vi som studenter har en fördel, det finns många föreningar som vill fånga vårt intresse för deras förening genom att erbjuda sånt som vi tycker är intressant.
- Ta in olika sorters unga som rådgivare – men absolut inte bara unga som redan är kulturintresserade, ta in de som vill förändra istället. Tar man in någon som ska säga vad ungdomar vill ha som inte är stereotyp ungdom blir det fel.
- Jag gick på en föreställning, ”Kärleken är fri”, men många från skolan kom inte. Det var på Tegelbruket. Det drog till sig mitt intresse då det handlade om bortgifte. Det riktade sig till ungdomar och framförallt till ungdomar med annan bakgrund, som jag. Det var roligt och var en teater som jag alltid kommer att komma ihåg.

Trots ringa erfarenhet tog flera upp sin bild av **repertoaren** och vilken tematik man väljer att behandla på teatern:

- Jag vet inte vad som skulle kunna få mig att gå på teater, det beror på vart det är, beror på vad det handlar om och om ämnet är viktigt.
- Det måste vara intressant. Vi gick med skolan en gång, det var långtråkigt och pågick 1,5 timme. Det handlade om politik och var innan valet. Det var på Örebro länsteater och var inte intressant.

Man skulle kunna tänka sig att gå:

- Om det dyker upp något som är intressant, eller någon person som är intressant.
- Om det var någon som pratade om hur det var att sitta i fängelse eller om mordutredningar och mysterium.
- Det måste ha förankring i nutida samhället.
- Jag var på Dramaten i Stockholm och såg Shakespeare. Det var underbart och jag förstår att det drog folk. Skulle man spela mer Shakespeare skulle jag gå mer. Man jag skulle inte lägga tre timmar på till exempel Djungelboken. Kan ju dock vara så att just den uppsättningen som jag såg på Dramaten var fantastisk – alla uppsättningar av Shakespeare kanske inte skulle vara lika bra.

Vissa lyfte fram **kändisaspekten**. Uppenbarligen är kändisfaktorn intressant:

- Om det är någon känd så vet man att det är bra.
- Till exempel influencers är relevanta, är det något man känner igen så går man. Man behöver en egen förankring i det som visas.
- Man måste nog locka med stora namn – en liten länsteater intresserar bara de som är intresserade av teater.

Däremot är det nog svårt att veta vilka som är kända i vilken krets. Helena Bergström och även namnet Skarsgård var till exempel helt okända i två av grupperna.

2.2. MUSEUM

ERFARENHETER

Att Örebro har ett länsmuseum visste flertalet av deltagarna. Däremot var verksamheten som museet bedriver i stort sett okänd för dem. Någon var dock medveten om att Örebro läns museum var stängt för renovering.

Var länsmuseum ligger var de flesta medvetna om men de erfarenheter som refererades till låg långt tillbaka i tiden. ”Jag har varit med morfar när jag var liten, tyckte det var häftigt då men tror inte att jag skulle tycka det var lika häftigt nu”, var en kommentar. ”Man gick dit när man var liten. Då tyckte man allt var intressant”, var en annan.

Däremot var det uppenbart att flera, dock långt ifrån merparten, kunde tänka sig att gå på museer då man besökte andra orter. Såväl Naturhistoriska riksmuseet som Tom Tits och Vasamuseet nämndes som positiva musei-erfarenheter. Någon nämnde till och med Kafka-museet som spännande ”det märktes att det var en dyr investering och påkostat. Det var modernt”.

Någon annan påpekade att ”jag kan gå på museer i andra städer, t ex med min familj, men jag skulle inte gå i Örebro. När vi var på museum i Amsterdam, var det mer modernt, de använde teknik, det var inte gammal konst, det var ett turistställe där de visade hur Amsterdam var och hur det är nu. Var i 4D. Jag som ung blev intresserad. Man fångade både mina yngre systrar och min pappas intresse”.

Barnverksamheten verkar överlag vara något som är attraktivt. Flera föräldrar, som inte alls själva var intresserade av verksamheten, nämnde att de varit på Bildjakten med sina barn.

Bristen på erfarenhet av museer i regionen hindrade inte deltagarna från att ha en klar bild av vad man gör på ett museum och vilka som går dit. Flera uttryckte att de ”varit på Örebro länsmuseum. Men eftersom det alltid är samma saker känns det inte så kul”. Vissa tyckte att länsmuseum inte var tillräckligt nischat, andra att det var för nischat, att det alltid var samma utställning. Att det ”alltid var samma utställning” verkade vara en bild som satt fast hos flera.

Hos vissa fanns det dock en tro att det skulle kunna vara intressant att besöka ett museum. Behovet av att erbjudas något spektakulärt var tydligt: ”Museum måste vara stort och intressant och imponerande – annars är det inte kul”, ”inget är tillräckligt pampigt i Örebro – förstår dock att det är dyrt att göra pampiga saker”. Vasamuseet nämndes som ett föredöme, liksom att Örebro slott ju var intressant och fint. Flera av de deltagande männen nämnde intresse för historia, teknik och krigshistoria.

Uppenbart är att de som studerar på orten är nöjda med sin universitetstillvaro och det som erbjuds där varför denna målgrupp är lite speciell.

Några var bekanta med att det fanns hembygdsföreningar, men endast någon hade besökt någon verksamhet utanför Örebro: ”Jag varit och sett på kolmilor, det var svårt att ta sig dit och det var inte så alls särskilt intressant.”

De yngre deltagarna, som alla jämförde kulturverksamhet med Netflix och HBO, var väldigt tydliga: ”Det måste vara modernt!”

IDENTIFIERADE HINDER

Flera hade ett uttalat ointresse av att besöka ett museum eftersom de inte alls hade någon förståelse för varför denna verksamhet finns. Det paradoxala var dock att även dessa tog med sina barn på kulturverksamheter, även om någon uttryckte att det var för att få vila en stund.

Andra styrdes av uppfattningar om att detta var en verksamhet som inte intresserade dem, men att det skulle kunna vara något även för dem. ”Örebro länsmuseum låter inte så kul – hör bara på namnet. Känns som de som går dit inte har så mycket bättre för sig.”

Flera skäl framfördes till varför de inte besökte verksamheten. De kan sammanfattas såhär:

Uppfattningar om verksamhetens innehåll och presentation:

- Det är för omodernt.
- Det är alltid samma utställning.
- Man får inte röra saker.
- Man ska stå och läsa en massa text.
- Det är bara för pensionärer.
- Det låter för trist med museum.
- Det är bara skolklasser man tvingar dit.

Anser sig inte tillhöra målgruppen:

- Historia intresserar mig inte.
- Det är bara för turister.
- Det handlar inte om mig.
- Det är bara för de som är intresserade av kultur.
- Det är bara för dem som har för mycket tid.
- Jag blir avskräckt av museum – är det min grej? Jag är inte kulturelit eller gamling.

Informationsbehov:

- Jag vet inte vad man gör där.
- Vet inte vad som skulle intressera, skulle nog veta om jag såg det.
- Jag skulle kunna bli intresserad, men det beror på vad det kostar.

Svårtillgängligt:

- Det är svårt att hitta parkering.
- Jag var där för några år sedan – var avancerade utställningar, svårt om du inte är så insatt att ta till sig av det, var på en hög nivå.

HUR MAN UNDANRÖJER HINDREN

Deltagarna underströk behovet av att **knyta an till deras egna intressen** för att locka dem till museet: ”Jag älskar inredning, skulle också kunna gå dit för att få värme”, ”jag skulle vara intresserad av något med musik – popmusik, något i min värld”, ”jag skulle kunna gå och se en konstnär som jag gillar, men inte någon som är där bara för att den är från Örebro”, ”ett ämne eller en epok som jag är intresserad av skulle locka mig”.

Någon tyckte att man borde **målgruppsanpassa verksamheten** genom att göra ordentliga undersökningar i förväg för att se vad invånarna är intresserade av eller engagerade i och nämnde klimatkrisen som ett exempel. Flera påpekade att ”ungdomar är inte intresserade för att det inte matchar ungdomars intressen, t ex handlar det inte om händelser som är aktuella nu”, ”det låter roligare att gå på Ritz än på länsmuseum”, ”jag tycker historia är tråkigt – nutida forskning och natur är dock kul”.

Även hos de som skulle kunna tänka sig att bli intresserade av att besöka en museiverksamhet understryks svårigheterna att nås av **information**: ”Man saknar marknadsföring – den når oss inte. Om man inte aktivt söker efter information så nås vi inte”. Ingen av de närvarande hade en prenumeration på den lokala dagstidningen, Nerikes Allehanda. Någon läste tidningens icke-låsta material digitalt. Någon läste också gratistidningen Örebroar'n.

Samtliga underströk behovet av att nå mottagarna genom sociala medier. Hos den yngre målgruppen ansågs Instagram vara den mest spridda sociala plattformen, hos äldre trodde deltagarna att Facebook och evenemang som annonseras var en bättre informationskanal. Många grupper, och särskilt de yngre deltagarna, enades dock om att det säkraste sättet, eftersom de är i sina egna filterbubblor, att nå ut var ”banderoller på stan”, ”ska man nå mig så är det reklam på bussar som gäller – ungdomar nås då”, och analoga anslagstavlor.

Frågan om **entrépriset** kom upp endast som en aspekt av att det är viktigt att det är billigt.

Kraven på att ta till vara **digitaliseringens möjligheter** och modernisering var entydiga. ”Det är kul när det är interaktivt” var en återkommande kommentar.

En spridd uppfattning var att **ett besök räcker**, om man besökt museet en gång har man sett det som finns att se: ”Örebro är ju så litet därför blir det inte så intressant att fortsätta gå på museet i Örebro. Jag tycker inte att ämnena de tar upp riktar sig till ungdomar. Det borde vara mer coolt – byt namn!”

Relationerna till de **kommersiella kanalerna** såsom Netflix och HBO, diskuterades och att man borde hämta inspiration från dem då ”de är ju byggda för att väcka intresse”. Även de allra mest ointresserade följde dokumentärer på betalkanalerna och kunde möjligen tänka sig att verksamhet med anknytning till det de ser där skulle kunna locka ”men det är ju alltid mysigare att sitta i pyjamas och kunna ta en paus när man vill”.

2.3. BIBLIOTEK

ERFARENHETER

Biblioteken var det av oss undersökta område som var mest känt och sett som något som är viktigt att det finns i samhället. Många hade positiva minnen från när de var på biblioteket när de var barn (främst stadsbiblioteket) samt att bibliotek är viktigt för att de hjälper äldre.

Bibliotek var också det som de flesta uppfattade som något betydelsefullt eftersom det är så viktigt att läsa. Några kommentarer till varför man ska läsa: ”Läsa är ett bra sätt att få information”, ”det är bra för äldre människor”, ”när vi inte läser försämras vår vokabulär – pappa säger i alla fall att det förstörs”.

Det bibliotek merparten av deltagarna var bekanta med var Stadsbiblioteket i Örebro. Vissa hade också besökt andra bibliotek.

Alla hade besökt ett bibliotek men för många var det med skolan eller med sina barn. ”Man tänker på Stadsbiblioteket när man tänker på bibliotek, har varit där med skolan, men inte varit där annars”, ”jag har gått dit med mitt barn. Lånar massor med böcker till mitt barn, men inte till mig själv” var ett typiskt uttalande.

Andra hade endast en relation till biblioteket i studiesyfte: ”Jag har endast besökt bibliotek för att plugga”, ”jag har bara varit på universitetsbiblioteket”, ”jag har varit på stadsbiblioteket men bara under tiden jag pluggade”.

Endast en av deltagarna, en student som behövde en lärobok, hade lånat en bok på biblioteket under senare år.

Många förknippar endast biblioteket med böcker och eftersom så få läste fann de ingen anledning att gå dit. Några omdömen löd: ”Skolans läsprojekt har nog mer motsatt effekt då de tjtade så mycket om läsningen”, ”nu finns ju internet”, ”jag ser hellre en dokumentär än läser”, ”jag tror det finns ett mönster att unga inte läser men att äldre personer läser”, ”jag läser inte heller ljudböcker då jag tycker det är tråkigt”.

Bibliotekets breda övriga verksamhet var i stort sett okänd, men väckte intresse och gillande då vi berättade om den. Särskilt angeläget ansågs det vara att biblioteken hade datorer och kunde stödja i hanteringen av dem.

Att biblioteken kunde fungera som studiemiljö var många däremot ense om. Det är ”praktiskt med tysta rum på biblioteket” tyckte flera, ”jag tycker att det är en bra miljö där man kan hålla fokus. Jag känner en respekt mot andra där. Jag skulle inte till exempel sätta mig och kolla på Youtube på ett bibliotek, vilket jag kanske skulle göra hemma. Jag har ibland svårt att få plats då det är många där.” Andra tyckte dock att det var rörigt på biblioteket ”jag tycker det är för stökigt för att plugga.”

Uppfattningen om varför andra brukar bibliotek hänförde sig även den till böckerna, ”jag tror folk som går till bibliotek är intresserade av böcker, och tidningar”, medan någon hade snappat upp ”jag vet även att folk går och spelar schack på biblioteket” och ”gissar att många använder datorerna”.

Mindre bibliotek uppfattades som rena låneställen: ”tror i högre grad att folk lånar böcker då det är nära hem, till exempel biblioteket i Haga har nära till mataffär och gym – alltså är det lättillgängligt”.

IDENTIFIERADE HINDER

Bland hindren för att nyttja bibliotekets verksamhet var ointresset för böcker och läsning det helt dominerande. ”Jag **läser inte**”, var ett uttalande från de flesta deltagare. Då deltagarna sade sig inte läsa menade de inte bara skönlitteratur utan böcker överhuvudtaget. En typisk röst kunde låta såhär: ”Man kan låna på nätet. Det var längesen jag var på ett bibliotek, kanske under grundskolan. Jag kan hitta böcker på nätet – så varför ska jag gå dit? Dock läser jag inte alls.”

Den **socioekonomiska situationen** ansågs spela roll. ”Högutbildade läser böcker. De läser även böcker hemma och har ett större grundintresse, biblioteket behöver vända sig mer till lågutbildade”.

Vissa påpekade sin **ovana vid miljön** och behovet av att få hjälp: ”Jag lyssnar på poddar men jag kan inte koncentrera mig på ljudböcker eller böcker. Det går bra om jag både läser och lyssnar. Jag tror ändå att jag gillar att läsa när jag väl gör det, men jag hittar inte rätt böcker”.

Man lyfte också fram **dåliga öppettider** i filialerna: ”Vi har ett bibliotek i min bygd men jag hinner inte gå dit då de har så dåliga öppettider”, ”biblioteket stänger vid 14 – då är det svårt att få tid att gå dit”.

Okunskap om utbudet var mycket stor i grupperna. Man kände inte till att verksamheten är så bred: ”Jag vet inte vad som finns så kan inte säga riktigt”, ”vad är bibliotekets syfte – jag tror att det är att distribuera böcker och läsning”, ”jag tror att föreläsningarna på biblioteken är riktade till äldre”.

Även de som kände att de skulle kunna vara intresserade av att besöka ett bibliotek upplevde en **bristande information**: ”Önskar att jag visste om att det fanns till exempel språkkaféer när jag kom till Sverige, jag ville verkligen prata med någon svensk när jag kom hit och det hittade jag inte (i Södertälje)”, ”det är inte så bra annonserat vad som finns, jag hade knappt koll på att de har barnverksamhet”, ”man borde informera på tv-skärmarna i Marieberg”, ”jag förutsätter att de nya böckerna jag vill läsa inte finns på biblioteket”, ”man borde ha bättre marknadsföring – ’hajpa’ de böcker som finns på biblioteket”.

Andra tyckte att bibliotek verkade **omodernt**: ”Bibliotek har spelat ut sin roll – jag lyssnar på böcker men jag läser bara en eller två böcker när jag är på semester, det är enda chansen jag har att bara sitta still”, ”det tryckta materialet har spelat ut sin roll. Men jag har barn – där kanske jag kommer att använda biblioteken. Jag har fina minnen från biblioteket från när jag var liten”. Medan andra värdesatta de fysiska böckerna, ”jag föredrar ändå att hålla i en bok än att läsa online”.

Liksom kring de andra konstformerna kom **tidsaspekten** upp: ”Min teori är att läsa och gå på biblioteket bidrar till livskvalitet, men har man inte tiden eller orken över gör man det inte”, ”jag var mycket på biblioteket när barnen var små för att se korta teatrar”, ”jag tycker biblioteket är bra, de har författarluncher och det hinner man besöka”.

Flera underströk att **miljön** inte var så inbjudande. ”Jag älskade biblioteket när jag var liten men nu tycker jag det är jättejobbigt, på stadsbiblioteket tycker jag inte att det är en mysig miljö”, ”det är inte mysigt ljus – men fattar att det är för att man ska kunna läsa. Men man skulle kunna göra grupprum mysigare genom att till exempel sätta upp bilder”. Men många tyckte också att café på bibliotek inbjöd till besök.

I en grupp tog en deltagare upp behovet av att biblioteken skulle utarbeta en **kanon**, alltså en lista med böcker som alla ska ha läst. Gruppen tyckte i allmänhet att detta var en god idé: ”En lista med litteratur som man SKA läsa, kanske tio böcker, kan vara ett bra sätt att skapa social sammanhållning då alla får liknande referenspunkter”.

HUR MAN UNDANRÖJER HINDREN

Utifrån synpunkterna på vilka hindren, förutom ointresset för läsning, är för att besöka biblioteket hade deltagarna vissa idéer om vad som skulle kunna leda till ett besök:

Studieplatser var ett uppskattat inslag enligt flera. Liksom den avskilda och **lågmläda miljön**.

Biblioteket uppskattades för att det är **gratis**. Och befanns därmed bra ur ett ekonomiskt perspektiv. ”Det är bra att biblioteket är gratis, annat (teater) kostar pengar. Man har inte råd.”

Flera efterfrågade att biblioteken skulle ha en anpassad verksamhet till exempel marknadsföra sig med mera **populärkultur**. Game of Thrones och Harry Potter nämndes i sammanhanget.

En **bred verksamhet** föreföll vara uppskattad och skulle kunna leda till besök: ”Föreläsare låter spännande, jag gillar när det är stimmigt och mycket rörelse. Kul att få nya perspektiv och att lära sig nya saker.” Någon ville ha mera manga och någon tillgång till gamla tidningar.

De flesta deltagare var nog inte medvetna om att en hel del av det de efterfrågade, eller upplevde som hinder, faktiskt redan fanns på biblioteket. Frågan om hur man får **information** blev därför även inom detta område ämne för diskussion. Det fanns trots allt ett intresse för såväl barnverksamhet som föreläsningar och studiemöjligheter även om inte just boklån lockade. Vanliga analoga anslagstavlor nämndes även här, liksom FB-evenemang, Instagram och olika Örebro-grupper på FB. Särskilt de digitala grupper som handlar om jobb och lägenheter ansågs ha många besökare.

2.4. KONST

ERFARENHETER

Bildkonst var den konstform som var mest okänd för deltagarna. Okänt och svårbegripligt var det gemensamma omdömet, ”det säger mig ingenting”.

Den fanns inte heller någon relation till den offentliga utsmyckningen. Däremot associerade nästan samtliga till OpenART då konst kom på tal. Reaktionen var många och varierade:

- Jag går alltid på OpenART – längtar, jättekul, lättillgängligt, något alla pratar om.
- Det är bra att man får en karta och kan gå en promenad.
- Mina släktingar bor utanför Örebro, alla kommer till Örebro för att gå på OpenART.
- Vad som gör OpenART så bra: hyfsat unikt, många olika typer av konst, experimenterande, man visar även det som verkar konstigt, turistnäringen. För oss örebroare är det en trevlig grej. Jag går inte själv någon runda men försöker se så mycket som möjligt utan att försöka. Varje gång man är i stan ser man något nytt. Det blir dynamiskt.
- Jag har inget intresse av att gå på OpenART, begriper inte varför ska man gå på den och ser ingen mening med det. Det känns pretentiöst och uppblåst.
- Jag har noterat OpenART. Det är häftigt att man upplever den utan att man aktivt söker sig till den. Det är lätt att konsumera då du inte har något val. Det är kul att det brukar vara någon grej som sticker ut extra.
- Det är kul, även många i min ålder tycker det är kul (ung person)
- Har jobbat på OpenART och det var väldigt populärt, folk blir intresserade när det är interaktivt och det är många olika åldersgrupper som besöker.

Då man ombads referera till konst man sett kom OpenArt även då främst bland associationerna. Man hade klara åsikter om det man sett. Framförallt stolarna i verket ”Chair Share Arena 2017” väckte starka känslor:

- Vissa saker är ok, men stolarna förstod jag mig inte på, någon bil var det också och det var tydligen konst.

- Jag ser det som jag inte förstår som en utmaning. Då jag ser stolarna i OpenART, ser jag det som att det vidgar mina vyer. Det vidgar jaget. Trots att jag håller med om att man inte förstår någonting tycker jag ändå att det kan vara spännande.
- Kaninen tyckte jag om och vill ha tillbaka den. Det var något som tilltalade mig med den, den gjorde mig glad.

Om deltagarna överhuvudtaget hade någon relation till konst så var det möjligen till de kända stora verken, ”man fattar ingenting av modern konst – var på MoMA i New York en gång, det flög mig över huvudet”.

Flera nämnde fotokonst som mera lättillgängligt och också något som man hade erfarenhet av: ”Jag har varit på Fotografiska i Stockholm. Där hade de foton. Det var kul”, ”det är ofta starka bilder, man blir chockad”.

Vissa deltagare hade en bild av att det bara är lokal bildkonst man kan få se i Örebro län. Någon sa: ”Jag har varit på festival där det mest var musik men även personer från Konstfack ställde ut – i Örebro är det inte samma kvalitet”.

IDENTIFIERADE HINDER

Det fanns i stort sett hos samtliga en **oförståelse för konstformen** och avsaknad av ambition att överbrygga detta. Några synpunkter löd:

- Konst säger mig absolut ingenting.
- Konst är en utmaning, måste lägga ner energi och koncentration för att förstå poängen med konst.
- Konst är ett ganska nischat, smalt område, svårt för många.
- Konst är svårt att förstå – vad säger tavlan framför mig? Jag förstår mig inte på det.
- Man vill tycka om det och man vill förstå konst, men gör det inte.
- Det går ju lika bra med en affisch .

Deltagarna upplevde konsten som **oåtkomlig** både som idé och rent fysiskt:

- Tror jag skulle se saker på nätet istället, man får ändå inte ta på det.
- Det verkar som om konstnären tänkt: försök förstå hur jag tänkt. Det känns patetiskt.
- Jag kan lättare uppskatta t ex van Gogh och andra tidigare konstnärers tavlor – de ser ju ändå fina ut.
- OpenART är bra då det är så lättillgängligt, museer och gallerier är svårare då det är inomhus.

Att man inte har **tid** är ett ytterligare hinder. Man sade:

- Känns inte värt att lägga tiden på att gå in.
- Saker integreras och ska gå fort idag. Man sätter inte av tid för att t ex se konst. Man effektiviserar allt i samhället.

Även **tillgängligheten** upplevdes som ett problem. Och även här tog man den konst man kände till, nämligen OpenART, som referenspunkt:

- Det är spännande med det stora i OpenART, går inte att få till på samma sätt inomhus i ett museum.
- Det är svårt att veta om det är öppet eller stängt på gallerier, om man kan gå in.
- Jag har gått förbi Örebro konsthall man jag visste inte att man kunde gå in, trodde den var privat.
- OpenART öppnar för nya möjligheter som man inte kan göra på ett museum. Jag tycker inte tavlor är kul men skulpturer är det.
- Konst är så svårtillgängligt, men OpenART är lättillgängligt.

Flera lyfte **priset**: ”en annan fördel med just OpenART är att det är lättillgängligt och gratis”. Att gallerier och konstmuseer ofta är gratis var okänt.

Inom detta konstområde var de **förutfattade meningarna** starka, man sa:

- Jag tror inte det skulle intressera.
- Jag tror inte det är anpassat efter oss yngre, tror det är gamla människor som ritat porträtt.
- Konst känns flummigt.
- Bildkonst är inte för alla.

Flera talade om att det var svårt att få en koppling till konst eftersom det mesta var okänt:

- Jag älskar historia och myter och blir lätt fascinerad av andra saker. Jag har varit på Louvren och sett saker från andra länder och forna Egypten. Vi såg Mona Lisa och fick en bra selfie. Jag skulle gå om jag fick se något som påverkat – något stort. Inte en by i Sverige som byggt ett hus för hundra år sedan.

HUR MAN UNDANRÖJER HINDREN

Några underströk behovet av att **anpassa utbudet**, att de skulle kunna tänka sig att ta del av bildkonst om det var något som de var intresserade av: ”Om det anknöt till något jag är intresserad av, till exempel broderi, så skulle jag gå och titta”, ”folk vill se sådant som man kan relatera till och som sticker ut, till exempel street art. Det väcker nyfikenhet”.

Hur man skulle kunna **tillgängliggöra** konst diskuterades:

- Vet man meningen bakom tavlan skulle man bli mer intresserad.
- Guider vore jättebra. Bilder (foto) känns lättare att förstå.
- Bra om någon kan berätta för mig hur man ska tolka konst.
- Om man gör det mera modernt, t ex med VR-glasögon, blir det mera levande. Då skulle jag vilja se.

Eftersom området är så okänt var det många som funderade på om inte **kändisar** kunde hjälpa till:

- Är det någon känd söker man sig vidare och vill veta mer.
- Det är kul att se kändisar som gör konst.
- Carolina Gynning, intressant om hon hade en utställning.
- Bingo Rimér är kul att kolla på, sådant intresserar mig, liksom Peter Wahlbäck.
- Jag har varit på Örebro konsthall då det var OpenART, men inte annars. Ett kändare namn skulle få mig att gå in där. Eller om en kompis var där och sa att det varit bra – alltså om man fick ett tips.

Diskussion om hur man får information, som inom andra konstområden var intensiv, saknades här då intresset för själva konstformen var så svagt.

2.5 MUSIK

ERFARENHETER

Samtliga deltagare sade sig lyssna på musik i olika former: ”Jag lyssnar på musik hela tiden” och ”jag lyssnar alltid på musik då jag går” var illustrativa uttalanden.

Många hade också erfarenhet av live-musik. Men i samtalet visade det sig att detta framför allt handlade om arenakonserter eller festivaler: ”Jag har varit på en konsert – det var Iron Maiden. Det är ett band jag tycker om. Men jag skulle inte gå på små band, tror inte att de spelar musik jag skulle tycka om”. Putte i parken, Metallsvenskan, Voxfestivalen, DJs, housefestivaler, live-musik på krogen och Live at heart var musikupplevelser som nämndes.

De större arenakonserter man besök var utanför Örebro, i till exempel Stockholm och Göteborg.

Kännedomen om utbudet av musik på Örebro Konserthus, av Länsmusiken eller verksamheter knutna till offentligt stöd var däremot lägre. Ingen hade hört talas om Opera på Skäret eller Svenska Kammarorkestern. En bild var att utbudet på Konserthuset endast handlade om klassisk musik. Konserthusets breda repertoar var i stort sett okänd.

Tidigare upplevelser av icke-kommersiell musik kom ofta från skolåren: ”Vi gick mycket med skolan, vi gick på några konserter om året”.

Några av deltagarna hade besökt Konserthuset då vänner uppträtt: ”Jag gick och kollade på musikesteterna från Karolinska skolan på Konserthuset, men jag går inte annars”.

Information om musik och evenemang sade sig deltagarna få genom att följa olika artister på internet genom Spotify och Youtube, ”man har koll på de stora artister man gillar”. Trots att flera hade ambitionen att hitta ny musik var Konserthusets repertoar inte ett alternativ som nämndes.

Relationen till klassisk musik var obefintlig: ”Jag har lyssnat på klassisk musik – men skulle inte gå och kolla på det på en konsert”, ”jag tänker att klassisk musik sitter man och tittar på, när jag går på konsert vill jag dansa och sjunga med”.

Studering vid universitet sade sig konsumera mycket musik eftersom kåren har ett rikt musikliv som studenterna förklarade sig nöjda med.

IDENTIFIERADE HINDER

Det fanns en **bristande kännedom om existensen** av ett konserthus. ”Jag har helt missat att det finns ett konserthus och tycker att det är synd att jag missat det”. Några hade dock besökt Konserthuset under Kulturnatten.

Deltagarna hade **bristande kännedom om repertoaren**. Några typiska kommentarer var:

- Jag skulle gå om det var ett bra band med bra musiker.
- Jag får mycket information från Conventum – får massor med mail från dem, men aldrig från Konserthuset.
- Jag har aldrig tänkt tanken att gå på till exempel klassisk musik. Hade inte koll på att de gjorde annat på Konserthuset än klassisk musik.
- Jag har varit på Konserthuset och gått på teater, men visste inte att de hade livemusik eller stand-up. Skulle det vara någon jag kände till från innan skulle jag gå.
- Visste inte att de hade till exempel föreläsningar och stand-up i Konserthuset.
- Har de lunchkonserter – så mysigt det låter!
- Grundbulten i att det är statsfinansierat är att det är sådant som inte är kommersiellt.
- Det vore kul om det kom fler utländska artister. Kul att se något man inte visste fanns.
- Eftersom man har så begränsat med tid väljer man sånt man vet kommer bli bra.
- Om jag skulle få information skulle jag gå. Kanske spelar roll att jag har en annan bakgrund, skulle det komma en sångare från mitt hemland skulle jag gå dit.

Att priset är en viktig faktor var uppenbart:

- Jag har antagit att det kostar mycket att gå.
- Jag har hyfsad koll på musik, så tänkte gå till Konserthuset i höstas, men det kostade 300 så då gick jag inte, var inte tillräckligt angeläget. Konserthusets repertoar är helt ok även om inte allt är bra.
- Kostar det för lite blir man skeptisk för om det är bra. Men kostar det för mycket går man inte heller.
- Rimligt pris är 100 - 200 kr. Om jag inte vet vem det är skulle jag inte lägga mer än 200 kronor.
- Vet man vad man får kan man betala mycket pengar, det är en upplevelse man tar med sig.
- Samtidigt konstaterade många av deltagarna att de var beredda att besöka de stora arenorna i Stockholm och Göteborg och betala det pris det kostar där.

Relation till yngre ansågs också vara svag:

- Det säger något att vi ungdomar inte har koll på detta. Vi är mer intresserade av att se en live-podd, eller en youtuber.
- Man blir inte inbjuden i kulturen om utbudet alltid är samma.
- Örebro län – vilka är det som väljer musiken? Det är bara sådant jag inte har något intresse av.
- Man vill gå tillsammans med kompisar och gå till ställen där andra ungdomar är, till exempel Ritz.

Formen är viktig. En spridd uppfattning är att de offentligfinansierade kulturinstitutionerna är för fast i sina former: ”Man vill komma åt festen – går jag på konsert vill jag dansa och sjunga med och ha stämning”.

HUR MAN UNDANRÖJER HINDREN

Här liksom för de andra undersökta kulturformerna lyftes **bristen på information** fram. Av deltagarna rekommenderade informationsvägar finns beskrivet på andra ställen i denna rapport, se till exempel museidelen och teaterdelen.

Likaså bedömdes **priset** vara en viktig avhållande faktor.

Deltagarna efterfrågade **breddade verksamheter**. De tyckte bland annat att: ”Det vore kul att utnyttja foajén mera” och ”foajén är bra – en bra plats för dans/klubb”.

Ett **flexibelt utbud** upplevdes som attraktivt. Att det fanns lunchkonserter var okänt för i stort sett alla men flera uttryckte intresse för att det dels är en tid som man kan gå om man till exempel bor utanför tätorten men befinner sig i Örebro för att arbeta, dels tar det inte så lång tid.

Andra framförde tankar om att **repertoaren** skulle vara mera publiktillvänd. Uppfattningen var att kända band och musikstycken kan nå sin publik. Några-exempel på kommentarer: ”Folk vill ha något de känner igen”, ”det ska alltid vara så väldigt speciellt – klassiska verk som alla känner till eller väldigt modernt kan intressera mera”, ”mina vänner såg Sabina Dhumba, det behövs mer sådana bredare artister” och ”jag vet att Pernilla Wahlgrens show ska vara där – då ska jag gå”.

3. SAMMANFATTNING

Ingen av de personer som vi intervjuade tog en aktiv del i det lokala kulturlivet. Bland de personer vi intervjuade var det stor skillnad mellan de personer som kunde tänka sig att ta del av kulturen och de som inte hade någon som helst vilja att ta del av kulturen och inte heller hade några ambitioner att försöka tillägna sig ett intresse eller förståelse.

Erfarenheterna härrörde i hög grad från barndom och skolbesök. De flesta var välbekanta med byggnaderna som inrymmer bibliotek, länsmuseum, länsteater och konserthus. Den institution som de flesta hade besökt var biblioteken. Bildkonst och dans var i hög grad okända kulturformer.

Det primära hindret för de som skulle kunna tänka sig att besöka kulturen var **information**. Ingen hade en prenumeration på någon dagstidning, däremot läste några gratistidningen Örebroar'n. Informationskällorna var framför allt Facebook och Instagram. Man efterlyste även mera analog reklam till exempel i kollektivtrafiken, på bussar och anslagstavlor. Ytterligare ett hinder var att man upplevde **okunskap kring och höga trösklar in** i verksamheterna. Man visste inte vad man kunde förvänta sig vid ett besök och trodde att detta var för någon annan. Några frågade sig om kulturen var för dem som ”inte är kulturelit”. Institutionerna upplevdes dels som att om man redan hade varit där en gång räckte det, dels att man inte visste vad som erbjöds och om det var intressant.

Deltagarna underströk att **utbudet** var viktigt, att det skulle vara intressant och framför allt de unga ville att det skulle relatera till ämnen i samtiden. Att kulturen har hård konkurrens från kommersiella aktörer som HBO och Netflix var uppenbart. I stort sett samtliga deltagare tog även del av det mera seriösa innehållet i dessa kanaler såsom dokumentärer.

Underhållningsvärdet hos det lokala kulturlivet ansågs lågt i relation till detta. Endast mera spektakulära evenemang som OpenART och kulturnatten hade deltagarna någon högre grad av relation till. Man efterlyste unisont ett **modernt och målgruppsanpassat utbud som tog intryck av populärkulturen**. Många talade också om att större och mera ambitiösa satsningar skulle locka dem.

Hos dem som skulle kunna tänka sig att besöka en kulturinstitution lyftes **tidsbrist** fram som ett stort hinder. Det fanns entusiasm kring lunchaktiviteter eftersom det var tidsmässigt möjligt. Att avsätta en kväll för att gå på en tretimmars teaterföreställning upplevdes inte som lockande. Det är dock viktigt att påpeka att oviljan att prioritera kultur ofta bottnade i en ovisshet kring vad man skulle få uppleva.

De som tog upp prisaspekten var framför allt de som inte hade något intresse av kulturlivet. För de som kunde tänka sig att bli intresserade lyftes inte kostnaden som ett tydligt hinder. Uppenbart var att kulturbesök måste gå att förena med **umgänge och mat**.